

מירא- statement קושיא- challenge שאלה- question תירוץ- answer ראיה- proof	חולקים- disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה- story
מקרא- key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator										
מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תיקו.												
אמר ליה זרעה חיטי, ואזל הוא זרעה שערי ואשתדוף רובא דבאגא, ואשתדוף נמי הנך שערי דליה, מאי? מי אמרינן, דאמר ליה: אילו זרעתה חיטי הוה נמי משתדפא, או דלמא מצי אמר ליה: אילו זרעתה חיטי הוה מקיים בי (איוב כ"ב) ותגור אמר ויקם לך.												
מסתברא דאמר ליה: אי זרעתה חיטי - הוה מקיים בי ותגור אמר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור.												
נשתדפו כל שדותיו של מחכיר, ואשתדוף נמי הא בהדיהו, ולא אשתדוף רובא דבאגא, מאי? מי אמרינן: כיון דלא אשתדוף רובא דבאגא - לא מנכי ליה, או דלמא: כיון דאשתדוף כולהו ארעתיה, מצי אמר ליה: האי משום לתך דידך הוא, דהא משתדפו כל שדותיך.												
מסתברא דאמר ליה: אי משום לתאי דידי - הוה משתייר לי פורתא, כדכתיב (ירמיהו כב) כי נשארנו מעט מהרבה.												
נשתדפו כל שדותיו של חוכר, ואשתדוף רובא דבאגא, ואשתדוף נמי הא בהדיהו, מאי? מי אמרינן: כיון דאשתדוף רובא דבאגא - מנכי ליה, או דלמא: כיון דאשתדוף כולהו ארעתיה מצי אמר ליה: משום לתך דידך הוא, דהא משתדפו כל שדותיך.												
מסתברא דאמר ליה: משום לתאך הוא.												
אמאי? הכא נמי נימא ליה: אי משום לתאי דידי הוא - הוה משתייר לי פורתא, דהוה מקיים בי (ירמיהו מ"ב) כי נשארנו מעט מהרבה.												
משום דאמר ליה: אי הוה חזית לאישתיורי לך מידי, הוה משתייר לך מדנפשך.												
היתה שנת שדפון וירקון, או שביעית, או שהיו שנים כשני אליהו - אינו עולה לו מן המנין.	מיתיבי:											
קתני שדפון וירקון דומיא דשנים כשני אליהו, מה שני אליהו - דלא הוי תבואה כלל, אף הכא נמי - דלא הוי תבואה כלל. אבל דאיכא תבואה - סלקא ליה, ולא קאמרינן מכת מדינה היא.												
שאני התם, דאמר קרא (ויקרא כה) במספר שני תבואת ימכר לך - שנים שיש בהן תבואה בעולם.	רב נחמן בר יצחק:											
אלא מעתה שביעית תעלה לו מן המנין, דהא איכא תבואה בחוצה לארץ.	רב אשי לרב כהנא:											
שביעית אפקעתא דמלכא היא.	אמר ליה: [רב כהנא]											
אלא מעתה שביעית לא תעלה לו מן הגירוע	מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא:											
נותן סלע ופונדיון לשנה	אלמה תנן:											
שאני התם, דחזיא למישטחא בה פירי.	אמר ליה: [רבינא]											
לא שנו אלא שזרעה וצמחה ואכלה חגב, אבל לא זרעה כלל - לא. דאמר ליה: אילו זרעתה הוה מקיים בי (תהלים ל"ז) לא יבשו בעת רעה ובמי רעבון ישבעו.	שמואל:											
רועה שהיה רועה והניח עדרו ובא לעיר, ובא זאב וטרף, ובא ארי ודרס - אין אומרים: אילו היה שם היה מציל, אלא אומדין אותו אם יכול להציל - חייב, ואם לאו - פטור.	מתיב רב ששת:											
ואמאי? נימא ליה: אי הוית התם - הוה מקיים בי (שמואל א' י"ז) גם את הארי גם (את) הדוב הכה עבדך.												
משום דאמר ליה: אי הוית חזית לאיתרושי לך ניסא - הוה איתרושי לך ניסא כרבי חנינא בן דוסא, דמתין עיזו דובי בקרנייהו.												
ונימא ליה: נהי דלניסא רבה לא הוה חזינא, לניסא זוטא חזינא												
קשיא.												
פעם ראשונה ושניה - זורעה, ושלישית אינו זורעה.	תני חדא:											
שלישית - זורעה, רביעית - אינו זורעה.	ותניא אידך:											
לא קשיא הא - כרבי, הא כרבן שמעון בן גמליאל.												
הא כרבי, דאמר: בתרי זימני הוי חזקה.	[רבי]											
הא כרבן שמעון בן גמליאל, דאמר: בתלת זימני הוי חזקה.	[רבן שמעון בן גמליאל]											

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא שנו אלא שזרעה וצמחה ואכלה חגב, אבל זרעה ולא צמחה - מצי אמר ליה בעל הקרקע: כל ימי זרע זרעא לה ואזיל.	ריש לקיש:											◇	קו:
ועד אימת?												^	קו:
עד דאתו אריסי מדברא וקיימא כימה ארישיהו.	רב פפא:											!	קו:
חצי תשרי, מרחשוון וחצי כסליו - זרע, חצי כסליו, טבת וחצי שבט - חורף, חצי שבט, אדר וחצי ניסן - קור, חצי ניסן, אייר וחצי סיון - קציר, חצי סיון, תמוז וחצי אב - קיץ, חצי אב, אלול וחצי תשרי - חום.	מיתיבי רשב"ג: משום ר"מ וכן היה רבי שמעון בן מנסיא אומר כדבריו:											◇	קו:
רבי יהודה מונה מתשרי	רבי יהודה:											◇	קו:
רבי שמעון מונה ממרחשוון.	רבי שמעון:											◇	קו:
מאן מיקל בכולהו - רבי שמעון, וכולי האי לא קאמר												‡	קו:
לא קשיא הא - דקבלה מיניה בחרפי, הא - דקבלה מיניה באפלי.												!	קו:
אם קבלה ממנו במעות.	רבי יהודה:											■	קו:
ההוא גברא דקביל ארעא למיזרעה בהו תומי אגודא דנהר מלכא סבא בזווי. איסתכר נהר מלכא סבא. אתא לקמיה דרבא												○	קו:
נהר מלכא סבא לא עביד דמיסכר, מכת מדינה היא, זיל נכי ליה.	אמר ליה: [רבא]											■	קו:
אם קבלה הימנו במעות - בין כך ובין כך אינו מנכה לו מן חכורן	רבנן לרבא, הא אנן תנן: רבי יהודה:											‡	קו:
לית דחש לה לדרכי יהודה.	אמר להו: [רבא]											!	קו:
המקבל שדה מחבירו בעשרה כור חטים לשנה ולקתה - נותן לו מתוכה.												■	קו:
היו חטיה יפות, לא יאמר לו הריני לוקח מן השוק, אלא נותן לו מתוכה.												■	קו:
ההוא גברא דקביל ארעא לאספסתא בכורי דשערי, עבדא אספסתא, וחרשה זורעה שערי, ולקו הני שערי.												○	קו:
כי האי גונא מאי? כי לקתה נותן לו מתוכה דמי, או לא?	שלחה רב חביבא מסורא דפרת לקמיה דרבינא:											^	קו:
מי דמי? התם - לא עבדא ארעא שליחותא דמרה, הכא - עבדא ארעא שליחותא דמרה.	אמר ליה: [רבינא]											!	קו:
ההוא גברא דקבל פרדס מחבריה בעשר דני חמרא, תקיף ההוא חמרא.												○	קו:
היינו מתניתין לקתה נותן לו מתוכה.	סבר רב כהנא למימר:											■	קו:
מי דמי? התם - לא עבדא ארעא שליחותא, הכא - עבדא ארעא שליחותא.	אמר ליה רב אשי:											‡	קו:
בעינבי דכדום, ובשדה שלקתה בעומריה.	ומודה רב אשי:											■	קו:
המקבל שדה מחבירו לזרעה שעורים - לא יזרעה חטים, חטים - יזרעה שעורים	[ת"ק]											◆	קו:
אוסר.	רבן שמעון בן גמליאל											◆	קו:
תבואה - לא יזרעה קטנית, קטנית - יזרעה תבואה	[ת"ק]											◆	קו:
אוסר.	רבן שמעון בן גמליאל											◆	קו:
מאי טעמא דרבן שמעון בן גמליאל - דכתיב (צפניה ג') שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב ולא ימצא בפהם לשון תרמית.	רב הסדא:											■	קו:
מגבת פורים - לפורים, ואין מדקדקין בדבר. ואין העני רשאי ליקח מהן רצועה לסנדלו, אלא אם כן התנה במעמד אנשי העיר, דברי רבי יעקב שאמר משום רבי מאיר.	מיתיבי: [רבי יעקב שאמר משום רבי מאיר]											◆	קו: